

## **Στο παιδί σου αξίζει ο καλύτερος εαυτός σου, όχι ό,τι έχει απομείνει από σένα**

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)



Κουρασμένη από τη δουλειά, από μια σκληρή καθημερινότητα, τηλεφωνήματα, μια ζωή στη διεκπεραίωση «τι θα φτιάξω σήμερα για φαγητό;», «τα τζάμια είναι βρώμικα», «πρέπει να πληρώσω τη ΔΕΗ θα μας την κόψουν», «τον ΕΝΦΙΑ», «να περάσω από το σχολείο να ρωτήσω τους δασκάλους, Νοέμβρης μπαίνει και δεν τους έχω δει στο πρόσωπο»...



Μέσα σε αυτόν τον κυκεώνα καθημερινά, σε αυτό τον στίβο ψυχολογικής εξόντωσης κρατάς ένα χώρο για το παιδί. Όπως όταν τρως ένα γεύμα και λες «να κρατήσω λίγο χώρο για το γλυκό». Αυτό το «γλυκό» είναι το παιδί, που στην τρυφερή ηλικία των 3, των 4, των 5 το μυαλό του είναι γεμάτο «μαμά» και «παιχνίδι». Τα ζόρια σου, οι αγωνίες σου και όλα αυτά που σε τεντώνουν σαν σκοινί όλο το 24ωρο δεν το αφορούν και ευτυχώς.

Ξέρω, είναι δύσκολο να τα βάλεις στην άκρη, να ξεχορταριάσεις μέσα σε 10 λεπτά τη μέρα και να κρατήσεις ένα μικρό ξέφωτο λουσμένο στον ήλιο μόνο γι αυτό, αλλά πρέπει να το κάνεις.

Γιατί στο παιδί σου αξίζει ο καλύτερός σου εαυτός και όχι ό,τι έχει απομείνει από σένα.

Και αν κάθε μέρα που το βλέπεις, αντικρίζει σε σένα την χειρότερη εκδοχή σου, αυτή τη «σκόνη» που άφησε ακόμα μια δύσκολη μέρα πάνω σου, δεν είναι ότι θα σε αγαπάει λιγότερο, αλλά θα νομίζει ότι ίσως εσύ δεν το αγαπάς τόσο πολύ.

Γιατί μέσα του, το βασικό του ένστικτο του λέει πως δεν γίνεται μια μαμά που αγαπάει, να μην θέλει να παίξει, να μην θέλει να πει παραμύθι, να μην έχει υπομονή επειδή δεν φαγώθηκε ένα φρούτο, λερώθηκε ένα τραπεζομάντιλο ή έσπασε μια κούπα. Μια μαμά είναι αγκαλιά, τραγουδάκια, παλαμάκια και χιλιάδες άλλα

πράγματα που τελειώνουν μόνο σε -άκι και -ούλι. Γιατί αυτό είναι η μαμά. Στον δικό του κόσμο, που τώρα πλάθεται, που τώρα αποκτά χρώματα, εικόνες, λέξεις και συναισθήματα αυτό που θέλει για τα πρώτα χρόνια της ζωής του, είναι να είσαι η μαμά του παραμυθιού, γιατί τα μικρά παιδιά από ένστικτο και μόνο μπορούν να δουν ακόμα και μέσα από τόσες δα χαραμάδες αυτά που προσπαθείς με κόπο να κρύψεις.

Δεν είναι απλό, αλλά πρέπει να το κάνεις. Να το κάνω, να το κάνουμε.  
Και δεν θα κρατήσει πολύ.

Τα χρόνια που θα μπορείς να πεις «είμαι κουρασμένη τώρα», «δεν μπορώ αυτή τη στιγμή» και αυτό που θα λαμβάνεις από απέναντι θα είναι κατανόηση, δεν είναι μακριά. Και τότε, θα νιώθεις λιγότερες ενοχές που δεν θα «μπορείς» όλες τις φορές. Γιατί ήταν αμέτρητες εκείνες που μπόρεσες, όταν οποιοσδήποτε άλλος στη θέση σου θα τα είχε παρατήσει.

Πηγή: [themamagers.gr](http://themamagers.gr) Αποστολία Καζάζη